

Full diocesà

29 d'octubre del 2017

p4 –Curs de lideratge sacerdotal per a la conversió pastoral

p5 –Pelegrinatge a Fàtima de Portugal

L'amor sempre venç l'odi

El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, en representació del papa Francesc, va presidir el proppassat dissabte dia 21 d'octubre, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, la beatificació del 109 màrtirs claretians, entre ells diversos nascuts als bisbats de Vic i Solsona. Aquesta és la primera beatificació que es fa a la Sagrada Família des que va ser consagrada l'any 2010. També és la beatificació més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa. A la celebració de la basílica de la Sagrada Família hi van assistir 3.000 fidels i van concelebrar-hi trenta bisbes d'arreu del món.

Amato va recordar que les persecucions dels cristians han estat presents des de l'època romana i que conti-

nuen avui en molts països. Tots els màrtirs per la fe són una mostra que «res no pot separar-nos de l'amor de Déu» i de com «l'amor sempre venç l'odi». En aquest cas, davant «l'epidèmia de mort i destrucció dels 109 claretians, van reaccionar amb l'eficaç arma de l'amor i del perdó. No van tenir por» i són «109 testimonis heroics de l'Evangelí».

«L'única venjança cristiana és el perdó dels enemics, no proposar l'odi sinó l'eterna llei cristiana de l'amor», va remarcar el cardenal. «Ens conforta la fortalesa i dignitat de tots els religiosos que van assassinar; cap no va abjurar de la seva fe», perquè «no tenien por i van demostrar al món que el bé venç al mal».

«Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escollaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.» Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-l'hi abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu.»

(22, 20-26)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

(Salm 17)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i a Acaia, pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens salvarà de la pena en el judici que ha de venir.

(1, 5c-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els fariseus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?»

Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos.»

(22, 34-40)

«Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix»

Estimar Déu és estimar els que ell estima

Jean Hakolimana, prev.

Sabem com Jesús lliga els dos grans manaments: «Estimareu el Senyor, el vostre Déu, amb tot el vostre cor, amb tota la vostra ànima i amb tota la vostra ment» i «estimareu el vostre proïsme com a vosaltres mateixos». «Són iguals», diu Jesús. Sant Joan ho desenvolupa: «El qui no estima el seu germà, a qui veu, és incapaç d'estimar Déu, a qui no veu" (1Jn 4, 20). Aquesta articulació mereix ser aprofundida. Què vol dir estimar Déu? La continuació del primer manament ens dóna una primera indicació: «Observareu amb atenció els manaments del Senyor, el vostre Déu»; llavors: «Ffareu el que és correcte i bo als ulls del Senyor» (Dt 6, 17, 18). Es tracta d'apuntar-se al pla de Déu. Estimar Déu és estimar el que ell estima i vol. És fer nostre el seu propòsit benvolent. Aquest últim es revela en Jesucrist. La seva encarnació, la seva mort i la seva resurrecció ens diuen el valor inestimable que cada home té als ulls de Déu, ja que és per a cada home que Jesús va donar la seva vida.

Si entrem, per amor sincer, en el pla d'amor del Pare, som portats a tenir la mateixa mirada de Déu, mirar-ho tot a través del Pare. *L'amor al proïsme [...] consisteix justament que, en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec. Això només es pot dur a terme a partir del trobament íntim amb Déu, un trobament que s'ha convertit en comunió de voluntat, arribant a implicar el sentiment. Llavors aprenc a mirar aquesta altra persona no ja tan sols amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist. El seu amic és el meu amic* (Benet XVI, *Deus caritas est*, 18).

La imatge

Diu el Catecisme que els deu manaments s'enclouen en dos —estimar Déu i els altres—; coneixem la resposta de Jesús als fariseus. El problema continua essent com ho hem de fer.

No n'hi ha prou d'encendre llantions i resar per a estimar Déu, el nostre Déu. No n'hi ha prou fent discursos carregats de bones intencions per a estimar els altres. Oi que no? A vegades pot anar bé parlar-ne a la comunitat.

El tribut de la moneda (1612). Rubens

Lit. hores: Setmana II

30 dilluns

—Sant Alfons Rodríguez, religiós (1531-1617)
Romans 8,12-17 / Salm 67 / Lluç 13,10-17

31 dimarts

—Sant Quintí, màrtir (*287)
Romans 8,18-25 / Salm 125 / Lluç 13,18-21

1 dimecres

—Tots Sants
Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

2 dijous

—Sant Victori, bisbe (s.III)
—Sant Tobies, màrtir (s.VI)
Isaïes 25,6a.7-9 / Salm 22 / 1 Tessalonicencs 4,13-18 / Joan 11,17-27

3 divendres

—Sant Martí de Porres, religiós (1579-1639)
—Sant Ermengol, bisbe (*1035)
—Sant Pere Almató, màrtir (1830-1861)
—Santa Sílvia, laica (s.VI)
Romans 9,1-5 / Salm 147 / Lluç 14,1-6

4 dissabte

—Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584)
—Sant Eimeric, laic (1007-1031)
Romans 11,1-2a.11-12.25-29 / Salm 93 / Lluç 14,1.7-11

5 diumenge XXXI de durant l'any / Cicle A

—Sant Zacaries i santa Elisabet (s.I)
Malaquies 1,14b-2,2b.8-10 / Salm 130 / 1 Tessalonicencs 2,7b-9.13 / Mateu 23,1-12

Curs de lideratge sacerdotal a Barcelona

Equip Pastors 3.0. Barcelona

Del 15 al 18 d'octubre es va dur a terme al Monestir de Sant Maties a Barcelona el primer mòdul del curs "Pastors 3.0". En ell hi van participar vint-i-un sacerdots provinents de diòcesis de Catalunya, València i Almeria. Aquest curs, inspirat en el que es dur a terme a França amb el nom "Pastors segons desitja el meu cor", és una experiència pionera a Espanya. Consta de quatre mòduls amb una durada de cinc mesos i cerca preparar al sacerdot en el seu lideratge sacerdotal pel "Munus Regendi" propi del seu ministeri. Aquest curs no és un curs més de formació, sinó que suposa una experiència personal a través d'un procés de coaching i dels ensenyaments pastorals per a la conversió pastoral. Alhora té un fort component espiritual,

sent cada mòdul com un petit recés. El curs Pastors 3.0. està impulsat per la Fundació d'Evangelització i Discipulat que s'està erigint a la nostra diòcesi.

El curs de Barcelona és el primer curs a Espanya i l'imparteix un equip de set persones format per cinc coachs professionals i amb un llarg itinerari de fe, els quals han sentit la crida a posar-se al servei de l'Església i dues persones amb una llarga experiència en el camp de l'evangelització. El testimoni d'alguns d'aquests sacerdots avala la bona experiència d'aquest primer mòdul, alhora que els posa en acció per a treballar-se personalment i comunitàriament per a fer possible la conversió de les seves parròquies, en comunitats evangelitzadores.

De la nostra diòcesi hi va participar el bisbe Xavier, el qual acompanyà també espiritualment aquesta experiència, i set sacerdots més. Donem gràcies a totes les persones que han fet possible aquesta primera experiència a Catalunya.

Mn. Joan Gassó i Oliveres

El dia 18 d'octubre va morir, a l'edat de vuitanta-tres anys, Mn. Joan Gassó i Oliveres.

Havia nascut a Granyena el dia 3 de juny de 1934. Va iniciar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1945. Fou ordenat prevere el 21 de juliol de 1957.

Durant els anys del seu ministeri va servir pastoralment les parròquies de Vilanova de Bellpuig, Gironella, Castellfollit de Riubregós, Tarroja, Prenyanosa, Vergós de Cervera, Preixana, Seana, Miralcamp, Sidamon i Vila-sana. Dins els seus càrrecs eclesiàstics destaquem el d'arxiprest del Pla d'Urgell.

L'any 2009 es va jubilar canònicament i va continuar adscrit a la parròquia de Miralcamp, on ha viscut fins als últims mesos. Donem gràcies a mossèn Joan per tots els anys dedicats al ministeri sacerdotal. Preguem per ell, que el Senyor el tingui a la seva glòria.

Pelegrinatge a Fàtima en el centenari de les aparicions de la Verge

Montserrat Canal / Foto: Ramon Creus

Del 10 al 15 d'octubre un grup de quaranta-quatre persones van anar en pelegrinatge a Fàtima (Portugal). Reproduïm el testimoni d'una pelegrina: «El pelegrinatge d'enguany ha estat molt especial, perquè s'ha celebrat el centenari de les aparicions de la Verge als tres "pastorinhos". Després de la visita a dues ciutats monumentals, Àvila i Salamanca, vam arribar a la nostra fita, Fàtima. Primer de tot, vam anar a la immensa plaça, on albirem la "capelinha" envoltada per centenars i centenars de pelegrins resant el rosari, i diem a la Mare de Déu: Mare! Ja som aquí! Hem arribat i hem arribat bé. Gràcies! L'ende-

mà vam fer el camí del viacrucis, acompanyats dels sacerdots que guiaven aquest pelegrinatge: Mn. Marià Canal, Mn. Joan Viladot i Mn. Jaume Prat. Al vespre de la vigília, resem el sant rosari, cantem l'Ave i alcem els fanallets ben enlaire; l'esplanada impressiona, tota curulla de gent i de llum. El matí del dia 13 d'octubre ens col·loquem en un lloc de la plaça, primer resem el rosari i tot seguit celebrem l'eucaristia, Per les grans pantalles el Papa ens adreça unes paraules, i al final tots amb els mocadors blancs diem i cantem: "Adéu, Fàtima, adéu!"» (Notícia sencera a la web del bisbat.)

Conferència «El nostre beat Ferran Saperas»

La parròquia de Tàrrrega oferí, el dia 19 d'octubre, una conferència sota el títol «El nostre beat Ferran Saperas». La xerrada anà a càrrec del doctor en història i diaca Joan Novell Balagueró, amb la presència de familiars arribats d'Alió i d'una cinquantena de persones.

Joan Novell féu una acurada i detallada síntesi de la gran figura del claretí germà Ferran Saperas, destacant la gran devoció dels targarins que el recordaren immediatament després de la guerra civil, i cada any des d'aleshores fins ara rememoren el seu testimoni com a màrtir de la castedat.

Acompanyant la dissertació es projectaren una cinquantena de fotografies de la trajectòria del màrtir, gestions i celebracions organitzades per la Comissió Pro Beatificació de Ferran Saperas, la qual ara es converteix en una plena i joiosa realitat.

Tots Sants, la commemoració dels Fidels Difunts i la castanyada

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

La festivitat de Tots Sants el dia primer de novembre és una de les festes del calendari cristià més antigues i de més arrelament popular, és una festivitat que fou especialment potenciada a finals del segle X amb la introducció, l'endemà, de la commemoració de tots els fidels difunts.

L'origen de la festa de Tots Sants hem de situar-la a redós del temple romà que l'emperador August dedicà a tots els déus del paganisme i que anomenà *Pantheon*. Més tard, durant el temps de l'emperador Focas (entre els anys 607 i 610) el papa Bonifaci IV hi féu traslladar els cossos dels màrtirs que havien estat sebollits a les catacumbes durant les terribles persecucions que havien afligit els cristians. Finalment, el dia 13 de maig de l'any 610 el papa féu la cerimònia de dedicació o consagració de l'antic temple del *Pantheon*, que el sant pare convertí en una basílica cristiana dedicada a Santa Maria i a Tots els Sants.

Dos segles després, l'any 835 el papa Gregori VII traslladà la memòria litúrgica de Tots els Sants al dia primer de novembre per tal de significar la victòria de Crist i dels sants per damunt de les falses divinitats. D'altra banda, sant Odiló, quart abat de Cluny, l'any 998 instituí, per a l'endemà de la solemnitat de Tots Sants, la commemoració de tots els fidels difunts i aquest costum, inicialment monàstic, passà a tota l'Església.

La vesprada de la solemnitat de Tots Sants a casa nostra hi ha el costum de fer una castanyada familiar que, segons sembla, provindria de la pervivència cristianitzada d'una antiga festa ritual funerària on es menjaven castanyes torrades en un àmbit estrictament casolà, tal com s'afirma en la dita popular: «Per Tots Sants, castanyes i panelllets.» En la tradició popular existí la creença que, després de resar en família el sant rosari, per cada castanya que es menjava aquella vigília s'alliberava una ànima del purgatori. També, entorn de la festa de Tots Sants, es començava a menjar la fruita confitada durant l'estiu.

El folklorista Aureli Capmany oferí una bella descripció de les antigues castanyeres de Barcelona: «Muntar una parada per a torrar castanyes no era pas del tot una cosa massa senzilla. Primerament s'instal·lava un pal de fusta amb tres peus perquè s'aguantés dret, i de l'extrem superior del pal en sortia una altre de petit en posició horitzontal de manera que el conjunt

prenia la forma d'una forca, d'on es penjava un llum de cuina, dit també de ganxo, i per tal que el vent no l'apagués s'emparava amb un cabàs. Al dessota s'hi posava un "quatre peus" de fusta que servia per a aguantar el cabàs amb les castanyes. La castanyera, asseguda, tenia al seu davant un foc on cremava estelles i encenalls. En aquest focó eren torrades les castanyes mitjançant una gran paella de ferro amb forats, i com que les flames del foc llevaven les castanyes per tots costats, les feien tornar negres, resultant que emmascaraven les mans dels qui les tocaven; però, en canvi, tenien molt més bon gust que les d'ara. Amb l'invent dels fogons anomenats "de copa" i la substitució de la llenya pel carbó, es va perdre el tipus tradicional de les castanyeres i ja no s'han menjat mai més les castanyes tan ben torrades» (*Calendari de llegendes*, pp. 290-291).

He volgut acompanyar aquesta nota històrica amb la reproducció d'un magnífic gravat popular que representa els turments de les ànimes del purgatori.

L'art de l'acompanyament, tema de les X Jornades de Formació per a Catequistes

Les X Jornades de Formació per a Catequistes tindran lloc a Lleida els dies 17-19 de novembre. S'oferiran els següents cursos de formació, tenint present que cal escollir dues opcions perquè es participa en dos cursos diferents durant la tarda del dissabte. Recordeu que les places són limitades i que es respecta rigorosament l'ordre d'arribada de la fitxa al SIC:

1. Homes i dones de la Bíblia: acompanyants i acompanyats.
2. Acompanyar el creixement dels adults que descobreixen la fe.
3. Acompanyar els pares en un camí de redescoberta de la fe.
4. Acompanyar els nois i noies per a descobrir la pròpia vocació.
5. Acompanyar el creixement en la fe a partir de la religiositat popular.
6. Acompanyar infants i adolescents en els moments de sofriment.
7. Acompanyar nois i noies amb trastorns i conductes difícils.
8. Acompanyament i formació dels catequistes en una parròquia.
9. Dinàmiques d'acompanyament per a infants i adolescents.
10. Música per a pregar i acompanyar el creixement en la fe.

Inscripcions, informació i desplaçament

Contacteu amb la respectiva Delegació Diocesana de Catequesi o amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi:

De dilluns a divendres, de 9 a 14 h.

Tel: 933 021 041. A/e: secretaria@sicb.e.telefonica.net

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (II)

Reflexió:

Les preguntes dels infants són senzilles, clares, directes. Sovint les dificultats les generen les nostres respostes.

Imatges Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'Arquebisbat de Tarragona). Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del Bisbat de Solsona).

Fecunditat ampliada (I)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Després d'un garbuix de temes en aquest començament de curs, reprenc el meu comentari a la carta del papa Francesc, *Amoris Laetitia*. Reprenc la fi del capítol V i us comento la valoració que el Papa fa de l'acolliment i l'adopció al darrer apartat, titulat *Fecunditat Ampliada* (AL 178-180).

Dos fets recents m'impulsen a fixar la mirada en aquest contingut: El 19 d'octubre passat vaig participar a la IV Jornada Tècnica de Prevenció i d'Atenció a Adolescents en Risc organitzada per Amalgama 7, dedicada a "L'adopció: factor de protecció o factor de risc?... 18 anys després!"; la vigília del Domund –el diumenge passat– vaig mirar el vídeo promocional de la campanya d'enguany que fa un reconeixement especial als pares que adopten infants de països en subdesenvolupament.

Aquesta jornada fou molt enriquidora per a conèixer més a fons la magnitud de l'acolliment i l'adopció al nostre país i per descobrir les històries d'amor i d'esforç de molts pares. Molts sabeu que el tema em toca molt de prop i segur que gairebé tothom té un parent o un amic més o menys proper en aquesta situació. Vaig veure amb colors allò que el Papa afirma a AL 179: "L'adopció és un camí per a realitzar la maternitat i la paternitat d'una manera molt generosa, i vull encoratjar els qui no poden tenir fills a ser magnànims i obrir el seu amor matrimonial per a rebre els qui estan privats d'un adient context familiar".

A finals dels anys 90, l'adopció fou un fenomen que va créixer molt al nostre país. Fou llavors que la Generalitat creà l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció (ICAA). Això ha suposat que en els darrers 20 anys s'hagin acollit o adoptat 16.000 infants a Catalunya, la majoria procedents d'altres països, amb un auge enorme durant la primera dècada

d'aquest segle. Fa tres anys, Televisió de Catalunya, en el programa "Sense ficció", conscients que el primer gran grup arribava a la majoria d'edat, va produir i projectar el documental "Adopcions 18 anys després", analitzant l'experiència d'aquesta primera generació de joves adoptats.

Tenint present que durant la crisi han disminuït molt les adopcions, en aquest moment, la gran majoria d'adoptats són adolescents. Els pares d'aquests nois i noies saben, en primer lloc, que "mai es penediran d'haver estat generosos" perquè "adoptar és l'acte d'amor de regalar una família a qui no en té" (AL 179). Saben, però, també, que, si educar els fills sempre és una tasca difícil, sovint s'agreuja en el cas dels fills adoptats, especialment en l'adolescència. De fet, així ho constata l'estudi que es va presentar en aquella jornada i ho varen il·lustrar nombrosos especialistes i un bon grup de pares que hi varen intervenir.

Perquè tots valoreu la magnitud del que diu el Papa i, per tant, compregueu el gran treball que els pares adoptants intenten fer amb els seus fills us convido a visionar el documental "Adopcions 18 anys després". Després, per a homenatjar-los, mireu també el bonic vídeo promocional del Domund d'enguany "Super héroes". Ambdós els trobareu fàcilment per internet o a la pàgina web del bisbat, junt amb les pàgines del Papa sobre aquest tema.

